

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 33 2019, nummers 872 – 898 vrijdag 6 september 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Planschade.....	7
Natuurbescherming.....	7
Volksverzekeringen.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	10
Arbeidstijdenwet.....	10
Ligplaatsvergunning	12
Wet arbeid vreemdelingen	13
Wet Bibob	14
Wet basisregistratie personen	16
Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten.....	17
Vreemdelingenrecht.....	17
Regulier.....	17
Asiel.....	19
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	21
Procesrecht.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 872

MK Rechtbank Rotterdam, 29-08-2019, ROT 18/2352

Autoriteit Consument en Markt (hierna: ACM), verweerder.

Awb 7:15 lid 2

Mededingingswet (hierna: Mw) 5i lid 1, 25h lid 5

PROCESKOSTEN. I.c. was ACM op grond van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb niet bevoegd om tot toekenning over te gaan van een vergoeding van de kosten die het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Veenendaal in de bezwaarfase heeft gemaakt.

Bij besluit van 26 september 2017 (primair besluit I) heeft ACM verklaard dat het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Veenendaal (hierna: eiser) vanaf 1 juli 2014 tot en met in ieder geval 31 december 2016 artikel 25i, eerste lid, van de Mw overtreedt bij de exploitatie van de gemeentelijke parkeergarages en parkeerterreinen. Bij besluit van 10 november 2017 (primair besluit II) heeft ACM, in aanvulling op primair besluit I, aan eiser een last onder dwangsom opgelegd [...].

1.4. Bij besluit van 25 januari 2018, in werking getreden op 30 januari 2018, heeft de gemeenteraad van Veenendaal besloten de exploitatie van parkeergarages en parkeerterreinen tegen marktconforme tarieven op alle dagen van de week aan te wijzen als een activiteit die plaatsvindt in het algemeen belang als bedoeld in artikel 25h, vijfde lid, van de Mw. Naar aanleiding van dit besluit heeft eiser ACM verzocht de bij primair besluit II opgelegde last onder dwangsom op te heffen, dan wel te schorsen totdat het algemeen belangbesluit onherroepelijk is geworden. Bij primair besluit III heeft ACM de bij primair besluit II opgelegde last onder dwangsom opgeschort totdat het besluit van 25 januari 2018 onherroepelijk is of is geschorst. [...]

Vergoeding proceskosten bezwaarfase [...]

10.2. Uit de enkele herroeping van een primair besluit in bezwaar kan niet worden afgeleid dat het primaire besluit in strijd met de wet of anderszins onrechtmatig is. Dit moet worden beoordeeld aan de hand van de feiten en omstandigheden, zoals deze zich voordeden ten tijde van dat besluit (zie de uitspraak van de ABRS van 24 november 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BO4842](#)). De rechtbank is van oordeel dat primair besluit II en III bij het bestreden besluit zijn herroepen vanwege een verandering van omstandigheden en niet omdat sprake was van een aan ACM te wijten onrechtmatigheid. De herroeping is immers gebaseerd op het feit dat de gemeenteraad van Veenendaal op 25 januari 2018 het algemeen belangbesluit heeft genomen, als gevolg waarvan ACM op grond van artikel 25h, vijfde lid, van de Mw niet (langer) bevoegd was handhavend op te treden tegen overtredingen van hoofdstuk 4b van de Mw. De stelling van eiser dat primair besluit II onrechtmatig was, nu hem daarin niet de vrijheid is gegeven om zelf een herstelmaatregel te kiezen, leidt niet tot een ander oordeel. Primair besluit II (en III) is immers niet om deze reden herroepen. Daarbij merkt de rechtbank op dat het niet aan ACM is om een gemeente op te dragen een algemeen belangbesluit te nemen, terwijl daartoe bovendien niet eiser, maar de gemeenteraad bevoegd is. Op grond van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb was ACM dan ook niet bevoegd om tot toekenning over te

gaan van een vergoeding van de kosten die eiser in de bezwaarfase heeft gemaakt. Eisers stelling dat hij voorafgaand aan primair besluit II niet in de gelegenheid is gesteld om zijn zienswijze in te dienen, leidt, wat daarvan ook zij, evenmin tot het oordeel dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RBROT:2019:6805](https://ecli.nl/rbrot/2019/6805)

JnB2019, 873

ABRS, 04-09-2019, 201810011/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam als rechtsopvolger van het algemeen bestuur van de bestuurscommissie Amsterdam Zuid.

Awb 4:17 lid 6 aanhef en onder a

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Geen dwangsom is verschuldigd indien het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld. I.c. is niet in geschil dat [appellant A] en [appellant B] het college twee en een halve maand na het einde van de beslistermijn, in gebreke hebben gesteld. In dit geval is die termijn niet dermate lang dat moet worden geoordeeld dat het college onredelijk laat in gebreke is gesteld. Daarbij wordt mede betrokken de correspondentie tussen [appellant A] en [appellant B] en het college, waaruit blijkt dat zij in contact zijn gebleven met het college en zelfs hebben aangedrongen op de verdere behandeling van hun bezwaarschrift. Verwijzing naar de wetsgeschiedenis bij artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onder a, van de Awb (Kamerstukken II 2004/05, 29 934, nr. 6, blz. 5 en 13).

[ECLI:NL:RVS:2019:3012](https://ecli.nl/rvs/2019/3012)

JnB2019, 874

MK ABRS, 04-09-2019, 201808161/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Alkmaar, appellant.

Awb

PROCESBELANG. Nu i.c. de beslissing op bezwaar door de voorzieningenrechter is vernietigd, heeft het college al vanwege de precedentwerking die van die vernietiging kan uitgaan, belang bij het daartegen ingestelde hoger beroep.

[ECLI:NL:RVS:2019:3019](https://ecli.nl/rvs/2019/3019)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 875

MK ABRS, 21-08-2019, 201810348/1/A3

burgemeester van Nunspeet.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1, 5:23, 5:31d, 5:32, 5:39, 6:15, 8:85

Wetboek van Strafrecht 184 lid 1

Gemeentewet 123, 172 lid 3

OPENBARE ORDE. HANDHAVING. Afgiftebevel hond, lasten onder dwangsom vanwege niet afgeven hond en invordering dwangsommen. De burgemeester mocht in dit geval het bevel tot afgifte geven. Verwijzing naar uitspraak ABRS 2-12-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3689](#). De burgemeester mocht voorts lasten onder dwangsom opleggen. De regeling van de last onder dwangsom is van toepassing op de door de burgemeester genomen besluiten ter effectuering van het bevel, namelijk de lasten die strekken tot het voldoen aan het bevel.
[ECLI:NL:RVS:2019:2814](#)

JnB2019, 876

ABRS, 28-08-2019, 201807144/1/A3

burgemeester van Cuijk.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. PROCESBELANG. Sluiting bedrijfsloods en het bijbehorende bedrijfsperceel voor de duur van zes maanden. [zoon] is de zoon van [appellante]. Hij exploiteert het [bedrijf], dat in de bedrijfsloods en op het bijbehorende bedrijfsperceel aan de [locatie] is gevestigd.

Een last onder bestuursdwang, zoals het sluitingsbevel, wordt bekendgemaakt aan de overtreder, aan de rechthebbenden op het gebruik van de zaak waarop de last betrekking heeft en aan de aanvrager. Als zij belanghebbenden zijn, kunnen degenen aan wie de last is bekendgemaakt hiertegen opkomen. Als een van de belanghebbenden dit niet doet of na een instantie stopt, betekent dat niet dat het besluit daarmee onherroepelijk is.

Het procesbelang is het belang dat [appellante] heeft bij de uitkomst van de procedure, wat zij in concreto met haar hoger beroep wil dan wel kan bereiken. Het betreft niet de vraag óf zij gelijk heeft, het gaat erom of zij een reëel en actueel belang heeft bij het gelijk, als zij dat zou hebben. Vaststaat dat de sluiting na de aangevallen uitspraak is geëffectueerd. Dat kan niet meer ongedaan worden gemaakt. Het verlangde kan in zoverre niet meer worden bereikt. De Afdeling is evenwel van oordeel dat hoewel de sluiting van de bedrijfsloods en het bijbehorende bedrijfsperceel op 12 september 2018 is beëindigd, [appellante] nog een rechtens te beschermen belang heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van het besluit 25 april 2018. Naar het oordeel van de Afdeling is tot op zekere hoogte aannemelijk dat [appellante] als gevolg van het sluitingsbevel in haar eer en goede naam is aangetast. Daarbij is redengevend dat [appellante] als medegebruikster en huurster in een zakelijke relatie staat tot het perceel met daarop de bedrijfsloods.

[ECLI:NL:RVS:2019:2946](#)

JnB2019, 877

ABRS, 04-09-2019, 201810035/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Epe.

Awb

INVORDERING. I.c. is er terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het college in redelijkheid had moeten afzien van invordering of tot matiging van de in te vorderen dwangsommen had moeten overgaan. Door het college is toegelicht dat het illegale gebruik is gestaakt, maar pas nadat alle opgelegde dwangsommen waren verbeurd. Het college heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dit geen omstandigheid is die tot het afzien van invordering of tot matiging van de ingevorderde dwangsommen zou moeten leiden. Het heeft hierbij kunnen betrekken dat wanneer het een dwangsom niet zou invorderen of zou matigen alleen omdat de overtreding ná de laatste termijn is beëindigd, dit afbreuk doet aan het dwingende karakter van een dwangsom.

[ECLI:NL:RVS:2019:3015](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 878

MK ABRS, 04-09-2019, 201807540/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:22

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2o, onder 3o

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 aanhef en onder 11, 6.5

Besluit milieueffectrapportage (Besluit mer)

WABO. STEDELIJK ONTWIKKELINGSPROJECT. UITGEBREIDE

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. VERKLARING VAN GEEN BEDENKINGEN.

PASSEREN GEBREKEN. Omgevingsvergunning bouw en gebruik 160 tijdelijke wooneenheden ten behoeve van sociale huurwoningen en huisvesting van statushouders en vier cultureel maatschappelijke ruimtes voor een periode van 10 jaar. Gelet op de aard en omvang kan het project aangemerkt worden als een stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in het Besluit mer. Het project is in strijd met artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor vastgesteld. De omgevingsvergunning kan alleen worden verleend met toepassing artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder 3o, van de Wabo. Dit betekent dat de uitgebreide voorbereidingsprocedure van toepassing is en een verklaring van geen bedenkingen van de gemeenteraad is vereist. In dit geval wordt afgeweken voor de duur van tien jaar waardoor geen sprake is van een geval aangewezen in de lijst van categorieën van gevallen van de gemeenteraad waarvoor geen verklaring van geen bedenkingen is vereist. Dat de gemeenteraad is betrokken bij de verkoop van de grond en de locatiekeuze betekent niet dat daaruit reeds kan worden afgeleid dat aannemelijk is dat de gemeenteraad geen bezwaren

zou hebben tegen het aan de orde zijnde bouwplan. In het hier aan de orde zijnde geval is niet de juiste voorbereidingsprocedure gevolgd en is derhalve niet alleen artikel 6.5 van het Bor geschonden. Het geconstateerde gebrek kan niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:3055](https://ecli.nl/RVS:2019:3055)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-08-2019 (publ. 30-08-2019), SHE 18/770
([ECLI:NL:RBOBR:2019:4904](https://ecli.nl/RBOBR:2019:4904)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 879

MK ABRS, 21-08-2019, 201803219/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen, appelllant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.2, 6.3

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. PASSIEVE RISICOAANVAARDING. BENUTTING. UITWERKINGSPLICHT. [wederpartij] heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij, in de periode van 24 februari 2011 tot 21 februari 2013, de onder het oude planologische regime nog bestaande bebouwingmogelijkheden van de percelen buiten haar toedoen niet tijdig heeft kunnen veiligstellen. Dat een deel van de gronden van de percelen een uit te werken bestemming had, zodat [wederpartij] voor dat deel geen directe bouwtitel had, leidt niet tot een ander oordeel. Daarvoor is van belang dat het college een uitwerkingsplicht had, waarbij de aanvaardbaarheid van de uit te werken bestemming in beginsel gegeven was, zodat het college slechts had te beoordelen of de inrichting van het uitwerkingsplan in overeenstemming was met de uitwerkingsregels en, voor zover de uitwerkingsregels daartoe de ruimte laten, met een goede ruimtelijke ordening. Verder is van belang dat het college slechts onder bijzondere omstandigheden aan de uitwerkingsplicht mag voorbijgaan. [wederpartij] had het in haar macht het college te bewegen aan de uitwerkingsplicht te voldoen door het indienen van een aanvraag tot het vaststellen van een uitwerkingsplan. Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden die met zich brengen dat het college aan de uitwerkingsplicht voorbij had mogen gaan.

[ECLI:NL:RVS:2019:2799](https://ecli.nl/RVS:2019:2799)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 880

ABRS, 21-08-2019, 201809426/1/A1

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Wet natuurbescherming 4.3, 4.5 lid 1

Verordening Natuur en Landschap provincie Utrecht 2017 (provinciale verordening).

NATUURBESCHERMING. COMPENSATIE HERPLANTPLICHT. Toestemming verleend voor compensatie van de herplantplicht op andere percelen dan het perceel waarop zich de gekapte houtopstand bevond.

OPPERVLAKTE VAN HET TE COMPENSEREN BOS. Naar het oordeel van de Afdeling had het college moeten aansluiten bij de feitelijke situatie zoals die voor het vellen bestond. De herplant dient in beginsel een equivalent te vormen van de houtopstand die wordt geveld en strekt tot de instandhouding van het bosareaal, zodat de oppervlakte bos niet afneemt (zie ook de memorie van toelichting bij de Wet natuurbescherming, Kamerstukken 33 348 nr. 3, blz. 278). Daarmee is niet verenigbaar dat bij de berekening van de te compenseren oppervlakte bos de oppervlakte van het aantal standplaatsen [red: van stacaravans] dat planologisch mogelijk was buiten beschouwing wordt gelaten, indien die standplaatsen niet daadwerkelijk op het perceel aanwezig waren. Motiveringsgebrek.

TOESLAG VOOR BOSCOMPENSATIE. In dit geval verplichten de beleidsregels tot de toepassing van een toeslag. Niet is gebleken dat de toepassing van een toeslag in dit geval tot onevenredige gevolgen leidt in verhouding tot het doel van de toeslag dat boscompensatie gelijkwaardig dient te zijn aan het bos dat verloren gaat. De ter zitting door [partij] geschetste financiële gevolgen van het toepassen van een toeslag zijn onvoldoende geconcretiseerd en kunnen niet als bijzondere omstandigheden worden beschouwd op grond waarvan in afwijking van het beleid geen toeslag hoeft te worden toegepast. Het college zal overeenkomstig bijlage 1 bij de beleidsregels moeten beoordelen welke toeslag voor boscompensatie in dit geval behoort te worden toegepast.

[ECLI:NL:RVS:2019:2823](https://ecli.nl/RVS:2019:2823)

JnB2019, 881

ABRS, 28-08-2019, 201706975/3/R1, 201706976/2/R1, 201707008/2/R1, 201708167/2/R1

raad van de gemeente Tiel, raad van de gemeente Nederbetuwe, college van burgemeester en wethouders van Tiel, verweerders.

Wet natuurbescherming 2.7, 2.8 lid 3

NATUURBESCHERMING. PAS. BESTEMMINGSPLAN. Project-specifieke passende beoordeling. Hierin zijn maatregelen betrokken waarvan de voordelen niet vaststaan ten tijde van het nemen van de bestreden besluiten. Ten tijde van die bestreden besluiten was daarom niet de zekerheid verkregen dat de plannen de natuurlijke kenmerken van de nabijgelegen Natura 2000-gebieden niet zullen aantasten. Bestemmingsplan is in strijd met artikel 2.7, eerste lid, en 2.8, derde lid, van de Wet natuurbescherming genomen.

[Vaststelling bestemmingsplannen].

[...] 9. Ten aanzien van de [project-specifieke] passende beoordeling [...] is het [...]

toetsingskader uit [de r.o. 17.3, 18 en 19.5 van] de uitspraak van 29 mei 2019
[[ECLI:NL:RVS:2019:1603](#)]

van belang.

[...] 10. In de project-specifieke passende beoordeling is vermeld dat beschrijving van de habitattypes grotendeels gebaseerd is op informatie afkomstig uit het profielendocument en de herstelstrategieën van het betreffende habitatype, de aanwijzingsbesluiten, de PAS-gebiedsanalyses en de Natura 2000-beheerplannen. De project-specifieke passende beoordeling omschrijft voor een groot aantal habitattypen de huidige toestand en het beheer en ook de gevolgen van de stikstofdepositie als gevolg van het plan. [...]

11. De Afdeling overweegt dat de hiervoor genoemde maatregelen deels nog niet zijn uitgevoerd. Voor zover wel uitgevoerd zijn de verwachte voordelen afhankelijk van een ontwikkeling of reactie in de natuur of het ecologisch systeem, zoals de aanleg van nieuwe of verbetering van bestaande habitattypen. De verwachte voordelen van zulke maatregelen staan in de regel niet vast (vergelijk de hiervoor onder 9 geciteerde overweging 18, punt 7, van de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019). Dit betekent dat in de project-specifieke passende beoordeling maatregelen zijn betrokken waarvan de voordelen niet vaststaan ten tijde van het nemen van de bestreden besluiten. Ten tijde van die bestreden besluiten was daarom niet de zekerheid verkregen dat de plannen de natuurlijke kenmerken van de nabijgelegen Natura 2000-gebieden niet zullen aantasten. Het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan "Kanaalzone - Medel Afronding" is in strijd met artikel 2.7, eerste lid, en 2.8, derde lid, van de Wet natuurbescherming genomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2909](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 882

MK CRvB, 29-08-2019, 18/129 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

Awb 4:93

AOW 17i, 24a

Wet van 19 juni 2013 tot wijziging van enkele wetten van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Verzamelwet SZW 2013)

AOW. Evenals de rechtbank wordt geoordeeld dat in artikel 24a van de AOW een wettelijke grondslag kan worden gevonden voor de verrekening van de proceskosten en het griffierecht met de openstaande vordering uit onverschuldigde betaling die de SvB op appellant heeft.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2851](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidstijdenwet

JnB2019, 883

MK ABRS, 28-09-2019, 201808956/1/A3

Arbeidstijdenwet 1:1, 2:7, 4:3, 10:5, 10:7

Wetboek van Strafrecht 23

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet Arbeidstijdenbesluit vervoer (wegvervoer) 2016 1, 4, 5, 8

ARBEIDSTIJDENWET. BEREKENING BOETE. De vraag die in dit geschil centraal staat, is of bij een overtreding die ziet op het rijden zonder een bestuurderskaart, waardoor niet kan worden vastgesteld welke werknemer welke overtreding heeft begaan, de uitleg van het beleid met zich brengt dat in een dergelijk geval dient te worden uitgegaan van maximaal drie overtredingen in plaats van maximaal drie werknemers. Dit is ook wat de rechtbank heeft gedaan. Naar het oordeel van de Afdeling ten onrechte.

[...] 4.3. Niet in geschil is dat in november 2014 minder dan 25 werknemers bij [appellante sub 2] werkzaam waren, dat meerdere chauffeurs bij de in het boeterapport opgenomen overtredingen betrokken zijn en dat de Beleidsregel 2016 van toepassing is. Uit het boeterapport volgt dat de verbalisant in dit geval zeventien overtredingen voor het rijden zonder bestuurderskaart en twee overtredingen op naam van [persoon] voor het verrichten van werkzaamheden met een vrachtauto, terwijl geen daarop betrekking hebbende digitale data-registratie werd aangetroffen, heeft vastgesteld. Op grond van artikel 4 van de Beleidsregel 2016 zou dit betekenen dat de minister in dit geval maximaal de overtredingen van drie werknemers ter zake waarvan een of meer overtredingen zijn vastgesteld mocht beboeten. De vraag die in dit geschil centraal staat, is of bij een overtreding die ziet op het rijden zonder een bestuurderskaart, waardoor niet kan worden vastgesteld welke werknemer welke overtreding heeft begaan, de uitleg van het beleid met zich brengt dat in een dergelijk geval dient te worden uitgegaan van maximaal drie overtredingen in plaats van maximaal drie werknemers. Dit is ook wat de rechtbank heeft gedaan.

In het geval van [appellante sub 2] kan uit het boeterapport niet voor iedere overtreding worden vastgesteld wie deze heeft begaan, aangezien zeventien van de in het boeterapport opgenomen overtredingen het rijden zonder bestuurderskaart betreffen. Als gevolg hiervan kan evenmin worden vastgesteld wat het aantal chauffeurs is op wie deze overtredingen betrekking hebben. De minister heeft hierover ter zitting toegelicht dat, doordat de overtredingen het gevolg zijn van het illegaal rijden zonder bestuurderskaart, hij deze overtredingen allemaal meeneemt bij toepassing van artikel 4 van de beleidsregel en daarom voor al deze overtredingen een boete heeft opgelegd. Het illegaal rijden zonder bestuurderskaart is een omstandigheid die is te wijten aan de werkgever. Op hem rust op grond van artikel 4.3, eerste lid, van de Atw de plicht om een deugdelijke registratie te voeren ter zake van de arbeids- en rusttijden welke het toezicht op de naleving van deze wet en de daarop berustende bepalingen mogelijk maakt.

Als mee zou worden gegaan met de berekening van de rechtbank, dan zou dit betekenen dat bedrijven waarbij bijvoorbeeld wel valt vast te stellen wie met een onjuiste bestuurderskaart heeft gereden, omdat wel enige registratie wordt uitgevoerd, een hogere boete krijgen dan bedrijven die in het geheel geen registratie voeren of waarbij zonder bestuurderskaart wordt gereden. In het eerste geval zou immers, indien van de uit artikel 4 van de Beleidsregel 2016 voortvloeiende drie werknemers wordt uitgegaan, van deze drie werknemers kunnen worden vastgesteld dat deze bijvoorbeeld ieder drie overtredingen hebben begaan, en mogen overeenkomstig het beleid maximaal negen overtredingen worden beboet. In het tweede geval kan van de uit artikel 4 van de Beleidsregel 2016 voortvloeiende drie werknemers niet worden vastgesteld hoeveel overtredingen zij ieder hebben begaan, met als gevolg dat in de uitleg van de rechtbank alleen voor maximaal drie overtredingen een boete mag worden opgelegd. Deze uitleg zou daarom met zich brengen dat het rijden zonder bestuurderskaart wordt beloond. Immers, vanwege de oncontroleerbaarheid mogen maar drie overtredingen worden beboet, terwijl de oncontroleerbaarheid aan de werkgever is te wijten. De Afdeling is met de minister van oordeel dat deze uitleg van het beleid onjuist is. De rechtbank is dan ook bij het berekenen van de boete ten onrechte uitgegaan van een maximum van drie overtredingen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2955](#)

JnB2019, 884

MK ABRS, 04-09-2019, 201807850/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat, appelllant.

Verordening (EU) nr. 165/2014 32 lid 1

Verordening (EG) nr. 561/2006 2

Arbeidstijdenwet (Atw) 10:5

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv) 2.3:1, 2.4:13 lid 2, 8:1 lid 1

ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. TOEPASSING VERORDENING (EG) 561/2006. Voor het antwoord op de vraag of de Vo. 561/2006 van toepassing is, is bepalend of de vervoersactiviteiten uitsluitend binnen de EU plaatsvinden. Alleen dan is de Vo. 561/2006 van toepassing. Vindt het wegvervoer daarentegen buiten of gedeeltelijk buiten de EU plaats, dan is voor voertuigen die zijn ingeschreven in de Gemeenschap de Europese Overeenkomst nopens de arbeidsvoorwaarden voor de bemanningen van motorrijtuigen in het internationale vervoer over de weg (AETR) van toepassing op het wegvervoer voor de gehele rit, dus ook als een deel van het wegvervoer plaatsvindt binnen de EU. In dit geval heeft de minister niet deugdelijk onderbouwd dat de Vo. 561/2006 van toepassing was op het wegvervoer dat heeft plaatsgevonden op de genoemde data.

[ECLI:NL:RVS:2019:3037](#)

JnB2019, 885

MK ABRS, 04-09-2019, 201809322/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat (voorheen de minister van Infrastructuur en Milieu).

Verordening (EG) nr. 561/2006 8 lid 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:41

Arbeidstijdenwet 1:1 lid 1 aanhef en onder a, 2:7, 10:5, 10:7

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv) 2.5:1 lid 2, 8:1

ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. WERKGEVER. De bestuurder heeft artikel 2.5:1 lid 2 Atbv gelezen in samenhang met artikel 8 lid 6 van Verordening 561/2006 overtreden. [appellant] is aan te merken als werkgever. Dat de overtreding zou zijn aangevangen op dagen dat de bestuurder arbeid verrichte voor een andere werkgever leidt niet tot een ander oordeel, omdat hoewel de overtreding was aangevangen toen de bestuurder arbeid verrichte voor een andere werkgever deze overtreding voortduurde onder het gezag van [appellant].

VERWIJTBAAARHEID. In dit geval heeft de minister zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de verwijtbaarheid bij [appellant] niet ontbreekt. In de Atw is geen uitdrukkelijke verplichting voor de werkgever opgenomen om te onderzoeken of een werknemer nevenarbeid verricht. Verwijzing naar ABRS 21-11-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3789](#). Ingevolge artikel 5:15, zesde lid, van de Atw verstrekt de werknemer aan de werkgever uit eigen beweging tijdig de voor de naleving van deze wet en de daarop berustende bepalingen nodige inlichtingen betreffende zijn arbeid. In dit geval is niet gebleken dat de bestuurder [appellant] in overeenstemming met artikel 5:15, zesde lid, van de Atw over zijn nevenarbeid had ingelicht. Evenmin is gebleken dat [appellant] anderszins signalen over de nevenarbeid van de bestuurder, die net bij [appellant] in dienst was, heeft ontvangen waarin hij aanleiding had moeten zien om navraag te doen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3039](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ligplaatsvergunning

JnB2019, 886

MK ABRS, 28-08-2019, 201806454/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Verordening op het binnenwater 2010 (Vob) 1.2.8 lid 1 aanhef en onder c, 2.4.1 lid 1

LIGPLAATSVERGUNNING. SCHAARSE VERGUNNINGEN. Duur ligplaatsvergunning bedrijfsvaartuig Koningin Juliana gewijzigd van onbepaalde tijd in bepaalde tijd, tot 1 januari 2020. Omdat uit het besluit "Instelling beëindiging vergunningverlening bedrijfsvaartuigen binnenstad en havenatlasgebied" volgt dat voor het aantal te verlenen ligplaatsvergunningen een plafond bestaat, is de Afdeling van oordeel dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de ligplaatsvergunning voor de Koningin Juliana een schaarse vergunning is. Of er sprake is van fysieke schaarste omdat de vraag naar ligplaatsvergunningen groter is dan het aanbod, kan daarom buiten bespreking blijven.

Zoals in de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal van 25 mei 2016 [red: [ECLI:NL:RVS:2016:1421](#)] staat, bestaat er voor de tijdelijkheid van een vergunning principieel minder redenen indien een vergunning geen betrekking heeft op een economische activiteit, omdat van een onevenredige bevoordeling van gegadigden in economische zin geen sprake is. Ingevolge artikel 2.4.1, eerste lid, van de Vob is het verboden, zonder of in afwijking van vergunning van het college met een bedrijfsvaartuig ligplaats in te nemen. Omdat uit de toelichting op artikel 2.4.1 van de Vob volgt dat een ligplaatsvergunning alleen voor een economische activiteit wordt verleend en met de Koningin Juliana economische activiteiten worden verricht, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat de ligplaatsvergunning voor de Koningin Juliana een vergunning is voor een economische activiteit en heeft het college zich op het standpunt mogen stellen gesteld dat die in beginsel niet voor onbepaalde duur kan worden verleend. De Afdeling acht de keuze om de ligplaatsvergunning tot 1 januari 2020 te verlenen niet onredelijk.

[ECLI:NL:RVS:2019:2892](#)

Zie in gelijke zin de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2019:2888](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2019, 887

MK ABRS, 28-08-2019, 201806106/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: de minister; lees: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid; hierna: de staatssecretaris).

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 3 lid 1 aanhef en onder b

WAV. BOETE. ZELFSTANDIGE. De vreemdeling heeft de werkzaamheden niet als zelfstandige verricht. Het beroep van appellanten op de voorgenomen veranderingen in de wetgeving rondom zzp'ers heeft betrekking op toekomstige wetgeving die in dit geval niet van toepassing is. Met de veranderingen in de wetgeving rondom zzp'ers doelen appellanten op het voornemen van de minister en de staatssecretaris van Financiën om de Wet deregulering beoordeling arbeidsrelaties per 1 januari 2020 te vervangen om onder meer de gezagsverhouding bij zzp'ers te verduidelijken. Dit voornemen heeft geen betrekking op de Wav en ziet primair op het fiscaal recht. Bovendien is de wetswijziging vooralsnog niet meer dan een voornemen, waardoor daaraan niet de betekenis kan worden toegekend die appellanten daaraan gehecht willen zien. Ook is van belang dat in het kader van de Wav voldoende kenbaar is op welke wijze invulling moet worden gegeven aan het begrip zelfstandige. Zo is op de website van de Inspectie SZW vermeld aan welke criteria een zelfstandige moet voldoen.

[ECLI:NL:RVS:2019:2927](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2019, 888

MK ABRS, 21-08-2019, 201809351/1/A3

burgemeester van Rijssen-Holten, appelllant.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3 lid 1 aanhef en onder a en b

Drank- en Horecawet (Dhw) 3, 27 lid 3

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Rijssen-Holten (APV) 2:28 lid 3

WET BIBOB. Weigering Drank- en Horecaverunning en vergunning exploitatie van [restaurant] op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder a van de Wet bibob in samenhang met artikel 27, derde lid, Dhw en met artikel 2:28, derde lid, van de APV. Dit gevaar is afgeleid uit betrokkenheid van [wederpartij] bij een hennepplantage in 2011.

VOORDEEL. De rechtbank heeft als uitgangspunt voor de berekening van het verkregen voordeel ten onrechte het bedrag van de belastingaanslag genomen en niet de behaalde winst van de hennepkwekerij.

Onduidelijkheden over de financiering dragen bij aan het gevaar dat het wederrechtelijk verkregen voordeel in het restaurant wordt geïnvesteerd. [wederpartij] heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij het door hem wederrechtelijk verkregen voordeel volledig heeft geconsumeerd. Het verkregen voordeel is zodanig groot dat de burgemeester zich ondanks enig tijdsverloop op het standpunt heeft mogen stellen dat een ernstig gevaar bestaat dat de aan [wederpartij] verleende vergunningen mede zullen worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen, op geld waardeerbare voordelen te benutten.

[ECLI:NL:RVS:2019:2821](#)

JnB2019, 889

MK ABRS, 28-08-2019, 201809886/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Hoorn.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3 lid 1 onder b

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a

WET BIBOB. OMGEVINGSVERGUNNING. WITWASSEN. Weigering omgevingsvergunning op grond van artikel 3, eerste lid, onder b, van de Wet Bibob voor het plaatsen van een woonwagen op een perceel dat [appellant] van de gemeente heeft gekocht. Het college vreest dat de vergunning mede wordt gebruikt om ernstige strafbare feiten te plegen, meer in het bijzonder dat de vergunning wordt gebruikt om geld wit te wassen.

Het niet toepassen van de a-grond staat niet in de weg aan het toepassen van de b-grond. Voor de toepassing van de b-grond is vereist dat ernstig gevaar bestaat dat de gevraagde vergunning mede zal worden gebruikt voor het plegen van strafbare feiten. Dat gevaar kan blijken uit eerder gepleegde strafbare feiten of de verdenking dat deze gepleegd zijn, zoals hier het geval. Daarvoor is niet vereist dat wederrechtelijk verkregen voordeel aanwezig is zoals bij de a-grond.

SAMENHANG. Het college heeft zich in dit geval terecht op het standpunt gesteld dat het witwassen een strafbaar feit is dat vermoedelijk is gepleegd bij activiteiten die overeenkomen of samenhangen met de activiteiten waarvoor de omgevingsvergunning voor het plaatsen van de woonwagons is aangevraagd.

Verwijzing naar ABRS 17-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2450](#).

[ECLI:NL:RVS:2019:2905](#)

JnB2019, 890

MK ABRS, 04-09-2019, 201810252/1/A3

burgemeester van Tilburg, verweerder.

Dienstenrichtlijn 4 lid 1, 9, 10

Drank- en Horecawet (DHW) 3, 31

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Tilburg (Apv) 38

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3, 7 lid 1

WET BIBOB. VERBROKEN ZAKELIJK SAMENWERKINGSVERBAND.

DIENSTENRICHTLIJN. De mogelijkheid om een verbroken zakelijk samenwerkingsverband tegen te werpen is in beginsel voldoende duidelijk en objectief genoeg. Geen aanleiding voor het oordeel dat artikel 3, vierde lid, onder c, van de Wet bibob in strijd is met artikel 10, tweede lid, onder d, e, en f, van de Dienstenrichtlijn. De bepaling is evenmin in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

[...] 2. De burgemeester heeft [...] de vergunningen [red: op grond van de Apv en de DHw] ingetrokken op grond van artikel 3 van de Wet bibob.

[...] Is artikel 3, vierde lid, onder c, van de Wet bibob in strijd met de Dienstenrichtlijn?

6.1. [appellant] betoogt dat de omstandigheid dat artikel 3, vierde lid, onder c, van de Wet bibob mogelijk maakt dat ook een verbroken zakelijk samenwerkingsverband kan worden tegengeworpen, niet voldoet aan de eisen uit artikel 10, tweede lid, onder d, e, en f, van de Dienstenrichtlijn. Hij heeft daartoe aangevoerd dat het een open norm betreft zonder toetsingskader, waardoor onduidelijk is onder welke omstandigheden een verbroken zakelijk samenwerkingsverband kan worden toegerekend aan de belanghebbende en hoe lang een verbroken zakelijk samenwerkingsverband mag blijven meewegen. Hierover overweegt de Afdeling het volgende. De wijziging van de Wet bibob waardoor ook een verbroken zakelijk samenwerkingsverband kan worden tegengeworpen, is in werking getreden op 1 juli 2013. Het dienstverband met [persoon] is aangegaan in juni 2014. Er is dan ook geen sprake van een voor [appellant] onvoorzienbare wijziging van de wet, waarvan zou moeten worden geoordeeld dat die

niet voldoet aan artikel 10, tweede lid, onder f, van de Dienstenrichtlijn. Een verbroken zakelijk samenwerkingsverband kan verder alleen worden tegengeworpen als dat verband een ernstig gevaar als bedoeld in het eerste lid van artikel 3 van de Wet bibob oplevert. Vanwege deze koppeling is de mogelijkheid om een verbroken zakelijk samenwerkingsverband tegen te werpen in beginsel voldoende duidelijk en objectief genoeg. Het ernstige gevaar zal door het betrokken bestuursorgaan per geval moeten worden onderbouwd. Het zal dan ook van geval tot geval verschillen onder welke omstandigheden en na welke termijn een verbroken zakelijk samenwerkingsverband nog tot een 'ernstig gevaar' kan leiden. Dat hiervoor geen nadere regels zijn vastgesteld, maakt niet dat moet worden geoordeeld dat daarom de bepaling onvoldoende duidelijk of objectief is. De Afdeling ziet hierin dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat artikel 3, vierde lid, onder c, van de Wet bibob in strijd is met artikel 10, tweede lid, onder d, e, en f, van de Dienstenrichtlijn. Het betoog van [appellant] slaagt niet. Is artikel 3, vierde lid, onder c, van de Wet Bibob in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel?

[...] 7. [...] In de kern komt dit betoog op hetzelfde neer als het betoog over de Dienstenrichtlijn. De Afdeling verwijst daarom naar haar overwegingen onder 6.1. De conclusie is dat de bepaling niet in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2019:3050](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB2019, 891

ABRS, 28-08-2019, 201900228/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Utrechtse Heuvelrug.

Wet basisregistratie personen 2.8, 2.58

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. DNA-ONDERZOEK. Afwijzing verzoek van [appellante] om wijziging van haar in de Basisregistratie personen (brp) geregistreerde gegevens. Een DNA-onderzoek kan de stelling ondersteunen dat gegevens in documenten correct zijn. Een DNA-onderzoek kan als aanvullend bewijs dienen. Daargelaten dat het op de weg van de verzoeker ligt om een DNA-onderzoek te laten verrichten, kan een beoordeling van een DNA-onderzoek pas aan de orde komen als er aanknopingspunten zijn voor de stelling dat een persoon is wie hij zegt te zijn, maar nader bewijs noodzakelijk is. Verwijzing naar ABRs 30-01-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:233](#). In dit geval is er geen enkel concreet aanknopingspunt voor de stelling van [appellante] dat zij [naam B] is.

[ECLI:NL:RVS:2019:2882](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten

JnB2019, 892

MK ABRS, 28-08-2019, 201709252/1/A3

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2002 (Wiv 2002)

WIV. HOFSTADTAPES. Afwijzing verzoek om kennisneming van bij de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD) aanwezige gegevens over "de Hofstad tapes". De minister heeft in drie uitspraken van de ABRS van 15-11-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3111](#), [ECLI:NL:RVS:2017:3112](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:3060](#), aanleiding gezien om het besluit van 23 november

2016 te vervangen door het besluit van 26 juli 2018. Dat heeft niet geleid tot het verstrekken van meer documenten, maar wel tot een aanvulling van de motivering. Die aanvulling strekt er blijkens de daarbij gegeven toelichting toe in enige mate inzichtelijk te maken waarom de minister verstrekking van bepaalde gedeelten uit de gevraagde documenten heeft geweigerd. De minister heeft het besluit nader gemotiveerd in zijn brief van 11 oktober 2018.

De Afdeling stelt vast dat de minister in deze brief de in de brief van 18 september 2018 gestelde vragen weliswaar heeft beantwoord, maar daarbij niet veel concreter is geworden. Hij heeft steeds volstaan met een algemene uiteenzetting van de weigeringsgronden bronbescherming en actuele werkwijze, zonder daarbij aan te geven hoe deze uiteenzetting zich verhoudt tot de inhoud van de documenten. Als de minister zich beroept op deze weigeringsgronden mag van hem worden verlangd dat hij per document of onderdeel daarvan aangeeft welke bron is beschermd en/of welke werkwijze wordt beschermd, en zonodig waarom die bron en/of die werkwijze bescherming behoeven. Door te volstaan met een algemene uiteenzetting, is nog steeds niet inzichtelijk waarom de nationale veiligheid in gevaar wordt gebracht als [appellant] kennis neemt van de documenten.

[ECLI:NL:RVS:2019:2951](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Geheimhouden stukken 'Hofstad tapes' onvoldoende onderbouwd") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 893

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 23-08-2019, AWB 19/3377

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vc 2000 B9/6.5

KINDERPARDON. Afsluitingsregeling. Uit paragraaf B9/6.5 van de Vc valt niet op te maken dat het desbetreffende kind moet zijn geboren tijdens een lopende asielprocedure, om te voldoen aan voorwaarde b van deze paragraaf.

7. De voorzieningenrechter overweegt allereerst dat uit paragraaf B9/6.5 van de Vc niet valt op te maken dat het desbetreffende kind moet zijn geboren tijdens een lopende asielprocedure, om te voldoen aan voorwaarde b van deze paragraaf. Immers, omschreven is enkel dat het kind – wanneer deze nog niet geboren is – “na de start” van de procedure moet zijn geboren, en niet dat die procedure op dat moment nog open moet staan. De voorzieningenrechter volgt verweerder dan ook niet zonder meer, wanneer hij stelt dat dit vereiste besloten ligt in de bedoelde paragraaf van de Vc.

8. De voorzieningenrechter heeft op de zitting verweerder bevraagd over de achterliggende gedachte achter het gestelde vereiste dat het desbetreffende kind tijdens de asielprocedure moet zijn geboren. Op deze vraag heeft verweerder aangegeven het antwoord schuldig te moeten blijven. Bij gebrek aan toelichting hierover gaat de voorzieningenrechter ervanuit dat verweerder beoogt ervoor te zorgen dat vreemdelingen niet ongemerkt en onrechtmatig in Nederland kunnen verblijven zonder een aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen, en dan na een aantal jaren alsnog aanspraak maken op deze regeling. Van die situatie is in dit geval echter geen sprake. [...]

9. Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter voorlopig oordelend niet in hoe verweerder zonder nadere motivering een vereiste kan tegenwerpen dat niet (expliciet) in het beleid is opgenomen. Verweerder heeft zowel in de besluitvorming als ter zitting niet toegelicht waarom de situatie van eiser anders zou zijn als er na zijn geboorte nogmaals een asielprocedure zou zijn gestart. Verweerder heeft wel aangegeven dat het niet de bedoeling is het opeenstapelen van asielprocedures aan te moedigen. Het bezwaar heeft daarom een redelijke kans van slagen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:9055](https://www.ecli.nl/nl/RBDHA:2019:9055)

JnB2019, 894

Rechtbank Den Haag, 16-08-2019 (publ. 28-08-2019), AWB 19/4080

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

REGULIER. Gezinshereniging. Mvv-vereiste. Verweerder heeft in onderhavige aanvraag de door eiser aangevoerde bijzondere, persoonlijke feiten en omstandigheden weliswaar betrokken bij de beoordeling van de vraag of eiser in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste, maar heeft ten onrechte niet beoordeeld of het, gelet op deze omstandigheden, onevenredig bezwarend zou zijn om vast te houden aan het mvv-vereiste, indien hij daarnaast aan alle materiële vereisten zou voldoen.

5.1 De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of verweerder, naar aanleiding van de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2019 [[ECLI:NL:RVS:2019:1001](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2019:1001)], gehouden is tot een inhoudelijke beoordeling van een in Nederland ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning voor gezinshereniging, ook als niet aan het mvv-vereiste is voldaan. [...]

5.3 De rechtbank begrijpt voornoemde uitspraak van de Afdeling zo dat verweerder dient over te gaan tot een inhoudelijke beoordeling van een in Nederland ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning voor gezinshereniging, ook al wordt niet aan het mvv-vereiste voldaan. De aanvrager dient dan wel om vrijstelling van het mvv-vereiste te hebben verzocht vanwege bijzondere, persoonlijke feiten en omstandigheden. Wanneer vervolgens blijkt dat eiser aan de materiële vereisten voor gezinshereniging voldoet dient verweerder die omstandigheid in combinatie met de door eiser aangevoerde bijzondere, persoonlijke feiten en omstandigheden, die wellicht op zichzelf genomen niet voldoende zijn voor vrijstelling van het mvv-vereiste, in zijn beoordeling te betrekken of de vreemdeling in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste. De rechtbank ziet voor deze lezing steun in rechtsoverweging 4.6 van voornoemde Afdelingsuitspraak waarin de Afdeling hetgeen daarvoor is overwogen toepast op de zaak die voorlag en overweegt dat verweerder niet opnieuw (vanwege nieuwe in bezwaar overgelegde stukken) heeft beoordeeld of de vreemdeling aan alle materiële vereisten heeft voldaan, waardoor het niet vaststaat dat zij niet aan deze vereisten heeft voldaan.

Verweerder heeft in onderhavige aanvraag de door eiser aangevoerde bijzondere, persoonlijke feiten en omstandigheden weliswaar betrokken bij de beoordeling van de vraag of eiser in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste, maar heeft ten onrechte niet beoordeeld of het, gelet op deze omstandigheden, onevenredig bezwarend zou zijn om vast te houden aan het mvv-vereiste, indien hij daarnaast aan alle materiële vereisten zou voldoen. Verweerder heeft immers in het geheel niet beoordeeld of eiser aan de materiële vereisten voldoet. Door dit na te laten, heeft verweerder het bestreden besluit ondeugdelijk gemotiveerd. Het beroep van eiser is daarom gegrond.

6. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht. Verweerder zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank stelt hiervoor een termijn van zes weken.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:8906](https://ecli.nl/RBDHA:2019:8906)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 895

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 27-08-2019, AWB 19/1533 en 19/1599

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis Eritrea. Beantwoording van de vraag of verweerder nader onderzoek naar de identiteit van eiser en naar de familierechtelijke relatie tussen eiseres en referent had moeten aanbieden.

1. In deze uitspraak zal de rechtbank de rechtmatigheid beoordelen van de in bezwaar gehandhaafde afwijzingen van de aanvragen van eisers voor een mvv bij referent in het kader van nareis. Daarbij speelt met name de vraag of verweerder nader onderzoek naar

de identiteit van eiser en naar de familierechtelijke relatie tussen eiseres en referent had moeten aanbieden. [...]

Had verweerder nader onderzoek naar de identiteit van eiser moeten aanbieden?

3.3. Anders dan verweerder meent de rechtbank dat uit het arrest E [HvJEU, 13 maart 2019, [ECLI:EU:C:2019:192](#)] niet kan worden afgeleid dat verweerder enkel in het geval van een minderjarig kind in een schrijnende situatie een ruimere onderzoeksverplichting dient te aanvaarden. De normen die het Hof van Justitie noemt hiervoor, zoals weergegeven onder 3.2.1, zijn breder en meer algemeen van aard. Hierdoor is het arrest E in deze zaak van toepassing zodat beoordeeld moet worden of verweerder in het onderhavige geval een ruimere onderzoeksverplichting heeft en, zo ja, of hieraan is voldaan.

3.4. Eiser en referent hebben niet dermate overduidelijk niet aan hun samenwerkingsverplichting voldaan, dat verweerder de aanvraag alleen al op basis hiervan had mogen afwijzen. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat eiser zich op geen enkele wijze heeft ingespannen om zijn identiteit aan tonen of dat er mogelijk sprake is van fraude.

3.5. Wel is tegenstrijdig verklaard over het ontbreken van documenten met betrekking tot de identiteit van eiser. Op basis hiervan heeft verweerder mogen besluiten om geen nader onderzoek naar de identiteit van eiser aan te bieden. Ook wanneer wordt meegewogen dat de verklaringen over het ontbreken van documenten via referent zijn afgelegd en dat referent op dat moment minderjarig was, zijn de verklaringen dermate tegenstrijdig dat verweerder geen nader onderzoek had hoeven aan te bieden. Deze beroepsgrond slaagt daarom niet.

Had verweerder nader onderzoek naar de familierechtelijke relatie tussen eiseres en referent moeten aanbieden?

4.3. In zijn algemeenheid kan niet van substantieel indicatief bewijs worden gesproken bij het overleggen van één document. Gezien de toepassing van het arrest E moet verweerder echter bekijken of deze eis gezien de persoon van referent, de concrete situatie en de bijzondere problemen nog wel evenredig is. Verweerder heeft dat in dit geval onvoldoende gedaan. Verweerder heeft onvoldoende meegewogen dat referent bij de aanvraag minderjarig was en maar beperkt de mogelijkheid had om te communiceren met eiseres. Hierdoor rust op verweerder een ruimere onderzoeksverplichting en had verweerder over moeten gaan tot het aanbieden van nader onderzoek naar de familierechtelijke relatie tussen eiseres en referent (DNA-onderzoek). Dit betekent dat deze beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:9053](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 896

MK ABRS, 04-09-2019, 201808499/1/V3, 201809949/1/V3 en 201810377/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 3, 4, 6, 15

Vw 2000 59 lid 2, 62a lid 3, 63

TERUGKEERRICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Staat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 3, 4, 6 en 15, eraan in de weg dat een vreemdeling die internationale bescherming geniet in een andere EU lidstaat, krachtens nationale wetgeving in bewaring wordt gesteld, gegeven het feit dat met die inbewaringstelling verwijdering naar die andere lidstaat wordt beoogd en om die reden eerst een opdracht was gegeven te vertrekken naar het grondgebied van die lidstaat maar vervolgens geen terugkeerbesluit is genomen?

[ECLI:NL:RVS:2019:3053](https://eclis.nl/rvs/2019/3053)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 897

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 04-09-2019, NL19.19279

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 b

VREEMDELINGENBEWARING. Asielzoeker in bewaring. Het bestaan van een risico op onttrekking impliceert niet zonder meer dat bewaring noodzakelijk is met het oog op het verkrijgen van gegevens die noodzakelijk zijn voor beoordeling van een asielverzoek.

2. Eiser stelt dat de grondslag van de maatregel onvoldoende is gemotiveerd, omdat niet blijkt waarom de maatregel noodzakelijk is met het oog op het verkrijgen van gegevens die noodzakelijk zijn voor beoordeling van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw.

3.2 [...] Preambule 15 van de Opvangrichtlijn luidt: "Verzoekers mogen alleen in bewaring worden genomen onder de in deze richtlijn vastgestelde, zeer duidelijk omschreven uitzonderlijke voorwaarden en alleen indien dit beantwoordt aan de beginselen van noodzakelijkheid en evenredigheid, zowel wat de wijze als wat het doel van de bewaring betreft." Een van die 'uitzonderlijke voorwaarden' staat in het laatste deel van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000, namelijk: 'met name indien sprake is van een risico op onttrekking'. Als daarvan sprake is, is de 'uitzonderlijke voorwaarde' vervuld. Daarmee is echter nog niet gegeven dat de maatregel ook beantwoordt aan het beginsel van noodzakelijkheid, wat volgens de preambule evenzeer een voorwaarde is.

Dat het bestaan van een risico op onttrekking zonder meer impliceert dat bewaring noodzakelijk is met het oog op het verkrijgen van gegevens die noodzakelijk zijn voor beoordeling van (kortweg) een asielverzoek, is ook niet logisch.

Als dat het geval zou zijn, had de Europese wetgever de (dubbele) noodzakelijkheid niet hoeven benoemen, en kunnen volstaan met de regel dat bewaring van een asielzoeker is toegestaan als een risico op onttrekking bestaat, zoals dat ook het geval is bij vreemdelingen die geen asielzoeker zijn. In dat verband wijst de rechtbank er nog op dat in die gevallen waarin op het asielverzoek niet kan worden beslist om redenen die aan de verzoeker zijn te wijten, verweerder ook (met toepassing van artikel 30c van de Vw) kan besluiten een asielverzoek buiten behandeling te stellen. Ook om die reden is niet zonder meer gegeven dat - als een risico op onttrekking bestaat - bewaring noodzakelijk is met het oog op het verkrijgen van gegevens die noodzakelijk zijn voor beoordeling van een asielverzoek. De beroepsgrond slaagt daarom.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:9344](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 898

MK ABRS, 30-08-2019, 201905605/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Besluit proceskosten bestuursrecht

PROCESRECHT. Proceskosten. Wanneer de rechtbank een beroep gegrond verklaart, is dat in de regel aanleiding om een proceskostenveroordeling ten laste van het verwerende bestuursorgaan uit te spreken, voor zover sprake is van kosten die voor vergoeding in aanmerking komen. Er is geen aanleiding in dit geval van dit uitgangspunt af te wijken, omdat de rechtbank het beroep van de vreemdeling ter zitting heeft behandeld en de gemachtigde van de vreemdeling daar is verschenen. De rechtbank heeft daarom ten onrechte de staatssecretaris niet veroordeeld tot vergoeding van de kosten voor het verschijnen ter zitting.

[ECLI:NL:RVS:2019:2977](#)

[Naar inhoudsopgave](#)